

De demonen van Dalca
II. Bloedlijn

JOHAN VANDEVELDE
& BART VERMEER

De demonen van Dalca

II. BLOEDLIJN

Met dank aan Lex La Iacona, onze gedreven gids in Roemenië, voor zijn organisatietalent en kennis van reizen en plekken die je gezien móét hebben.

Met dank ook aan mijn vrouw, Kim Hermans, die me de ruimte geeft om te kunnen schrijven en aan Johan Vandeveldde, zijn ouders en Brussel, die me de plaats en inspiratie aanbieden om regelmatig in alle rust te kunnen schrijven.

www.johanvandeveldde.be

Vanaf 12 jaar

© 2016, 2026 Solid Tales vzw

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:

www.storyland.be

Derde druk: juli 2026

Coverontwerp: Maarten Hermans

ISBN: 9789403919713

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

*And the night when the wolves cry out,
Listen close and you can hear me shout.*

Pet Sematary (Ramones)

If you want blood, you've got it!

AC/DC

Je leven kan van de ene dag op de andere zo plotseling en zo ingrijpend veranderen, dat je niet eens de tijd hebt om te vatten wat er gebeurt. Het was Maikel Dalca overkomen en zijn hoofd tolde er nog steeds van. Amper een maand geleden was hij nog een gewone Brusselse jongen van bijna dertien met gewone vrienden, en ging hij gewoon naar school. Het enige bijzondere was dat hij geen ouders meer had en bij zijn oma en opa woonde. Nu waren oma en opa dood – vermoord. Zijn school en vrienden had hij moeten achterlaten. En op dit moment zat hij midden in de nacht voorin in een witte bestelbus, in het gezelschap van twee mensen die hij nog maar net had leren kennen. Het gebeurt wel meer met halfbloeden, had Victor gezegd. Het besef, de pijn, de schok ... Je komt er wel overheen. Maar Maikel had het gevoel dat hij er nooit overheen zou komen. Hij voelde zich leeg en donker vanbinnen, alsof iemand met een mes al zijn geluk en vrolijkheid had weggesneden en er alleen een donker, zwart gat was achtergebleven. En hij balanceerde op de rand van dat gat.

De regen teisterde de voorruit van het busje; de ruitenwissers dansten zenuwachtig heen en weer. Maikel tuurde met zijn hoofd tegen de zijruit naar zijn eigen

spiegelbeeld. Een jonge tiener met warrig, witblond haar en droevige, groene ogen staarde terug. De oranje lantaarns van de autosnelweg zoefden aan een gestaag tempo voorbij en lichtten af en toe zijn bleke gezicht op. Achter de druppels op het glas lag een zee van rode achterlichten, weerkaatst op het natte asfalt. Maikels vingers speelden afwezig met de zilveren ring om zijn duim. De ring met de beeltenis van Sint-Michiel, de drakendoder. De ring die vroeger van zijn vader, Georg Dalca, was geweest. Maikels enige hoop was deze man die hij nooit had gekend en die hij tot nu toe dood had gewaand. Hij was de enige die hem antwoord kon geven op de duizenden vragen die in zijn hoofd spookten.

Maikel voelde een zachte, warme hand teder tegen zijn wang en schrok op uit zijn mijmeringen. Joanna's gezicht stond bezorgd. Maar zelfs nu, in het halfdonker en met een frons op haar voorhoofd, kon Maikel zien hoe mooi ze was. Joanna was even oud en een halfbloed, net zoals hij, ze had lange zwarte haren, volle lippen en ogen waarin je kon verdrinken. Telkens wanneer ze naar hem keek, voelde Maikel zich week worden vanbinnen. En dat was een fijn gevoel. Joanna was misschien wel het enige lichtpuntje in de hel waarin hij was beland.

Maikel kneep er een geruststellend glimlachje uit, dat haar moest vertellen dat het goed met hem ging. Een leugentje en dat wist ze.

Bij valavond waren ze de Duitse grens overgestoken en naderden ze stilaan Keulen. Victor kende daar iemand, ook een vampierenjager, die hen kon helpen.

‘Het wordt tijd dat we wat eten,’ doorbrak Victor de stilte.

‘Waarom wachten we niet tot we in Keulen zijn?’ vroeg Maikel. Hoewel het tegen achten liep, had hij nog helemaal geen honger. Ook zijn eetlust scheen in dat donkere gat verdwenen te zijn.

‘Ik heb vanavond nog een afspraak in Keulen en ik wil niet dat jullie ‘s avonds alleen de stad in trekken,’ sprak Victor. ‘En ik zal nooit toestaan dat jullie met een lege maag naar bed gaan!’

Bij de volgende afrit stuurde Victor het busje de autosnelweg af en even later reden ze een klein dorpje binnen. Op een pleintje stonden een paar auto’s geparkeerd en Victor zette het busje erbij. De regen was gestopt en de straten blonken nat en koud. De motor van het busje koelde tikkend af. Victor en de twee tieners stapten uit. De frisse lucht voelde aangenaam na de lange reis, maar Maikel ritste toch zijn jekker dicht en schouderde zijn rugzakje. Daarin zat alles wat hij nog bezat: schoon ondergoed en toiletgerief, zijn laptop en het kistje dat zijn vader hem had nagelaten.

Viktor trok zijn lange zwarte regenmantel aan en zette de kraag rechtop. Maikel wist dat Victor de mantel niet alleen aantrok omdat hij het koud had. Zijn jas was een wapen dat al vaak van pas was gekomen in zijn strijd tegen monsterlijke wezens.

‘Daar kunnen we vast wel wat vinden om de innerlijke mens te sterken,’ wees Victor naar een café aan de overkant van de straat. Boven de deur straalde een *Kölsch* lichtreclame en achter de ramen gloeide een uitnodigende, huiselijke warmte.

Victor duwde de deur open en keek om zich heen terwijl Maikel en Joanna langs hem de kroeg binnen gingen. Het was een donker café, zoals Maikel er in Brussel al zoveel had

gezien. Houten balken aan het plafond, biereclames, verweerde houten tafeltjes, een grote toog langs de muur en de hardnekkige geur van verschaald bier die met de jaren in het interieur was gedrongen. Uit de luidsprekers schetterde schlagermuziek van een lokale radiozender.

De kroeg was vrijwel leeg, met uitzondering van drie ruw uitzierende stamgasten aan de toog met ieder een bierglas van een halve liter voor hun neus. Ze praatten en lachten in het Duits, maar de discussie viel stil toen Victor, Maikel en Joanna binnenkwamen. De drie mannen keken verbaasd naar de vreemdelingen – toeristen waren ze hier blijkbaar niet gewend.

Van achter de toog lachte een dikke, grijze waardin de drie gasten vriendelijk toe. Victor knikte glimlachend een groet.

‘Gutenabend. Können wir hier etwas essen?’

‘Ja, schon!’ antwoordde de waardin en ze wees met haar hand naar de lege tafeltjes.

Victor, Joanna en Maikel zochten een tafeltje uit achter in de kroeg. De zoemende neonreclame erboven gaf hun gezichten een bloedrode schijn. De waardin kwam naar ze toe en gaf hun drie kleverige plastic menu’s.

‘Misschien waren we toch maar beter bij een fastfoodkeet gestopt,’ zuchtte Maikel.

Victor keek hem streng aan over de rand van zijn menukaart.

‘Stel je niet aan, jongen!’

‘Ik stel me niet aan!’ protesteerde Maikel.

Victor negeerde hem en verdween weer achter zijn menu. Toen de waardin hun bestelling kwam opnemen, bestelde hij een vleesspies met kartoffelsalade.

Maikel koos voor een schnitzel met frieten; het was vrijwel het enige op de kaart waarvan hij wist dat hij het lustte.

‘Ik weet dat het allemaal zwaar te verteren is voor jou,’ zei Victor toen de waardin in de keuken verdwenen was. ‘Maar een vampierenjager mag zich niet door zijn emoties laten leiden. Verdriet, woede, haat, liefde ... emoties maken je zwak. Ze hollen je hoofd uit, zodat je niet helder kunt denken wanneer puntje bij paaltje komt.’

‘Hij heeft zijn oma en opa verloren, papa,’ zei Joanna. ‘Gun hem wat tijd!’

‘Tijd is nu net iets wat we niet hebben!’ snauwde Victor. ‘Wat ga je doen wanneer we aangevallen worden? Een potje staan janken?’

‘Papa!’ zei Joanna dwingend. Ze keek naar Maikel en zag zijn ogen blinken. Hij hield zich even sterk, maar toen vond een traan zijn weg langs zijn wang. Maikel wiste zijn ogen snel droog.

Het gesprek viel stil.

Even later keerde de waardin terug met het eten. De schnitzel was een droge lap aangebrand vlees en de frieten waren te groot en binnenin amper gaar. Maikel dacht met heimwee terug aan de knapperige frietjes die zijn oma altijd bakte, met een heerlijke portie stoofvlees en een kwak mayonaise. Terwijl hij opnieuw vocht tegen de tranen, duwde hij zijn bord van zich af.

‘Ik heb geen honger.’

Victor keek hem verstoord aan, terwijl hij met zijn vork een stuk verkoold vlees van de houten spies schoof. ‘Is het misschien niet goed genoeg voor mijnheertje uit Brussel? Zijn we betere kost gewend? Joanna is opgegroeid met eten

uit cafés en snackbars. Het is niet mijn schuld als jouw grootouders je wat teveel verwend hebben!’

Maikel voelde iets knappen vanbinnen en stond bruusk recht, zijn keel dichtgesnoerd van tranen.

‘Maikel, blijf hier!’ beet Victor hem toe.

Maikel negeerde hem en onder de verbaasde blikken van de drie stamgasten aan de toog rende hij de kroeg uit. Joanna keek haar vader hoofdschuddend aan.

‘Was dat nu echt nodig, papa?’

‘We moeten elkaar kunnen vertrouwen, meid! Als Maikel om de haverklap blokkeert, brengt hij jouw en mijn leven in gevaar! Dat weet jij net zo goed als ik!’

‘Ja!’ beet Joanna hem toe. ‘Maar denk je echt dat je hem helpt door hem constant verwijten naar zijn hoofd te slingeren? Door zijn opa en oma erbij te sleuren?! Maikel is kapot van verdriet en jij roert alleen maar met je vinger in de wond!’ Joanna stond boos op en liet haar vader alleen achter met zijn vleesspies.

Het was opnieuw beginnen regenen en toen Joanna de kroeg uit kwam, sloegen de ijskoude druppels haar in het gezicht. Ze keek om zich heen en zag op het pleintje een klein, gedrongen figuurtje op de voorste bumper van het busje zitten. Ze liep naar hem toe en ging zwijgend naast hem zitten. Maikels witblonde haar kleefde tegen zijn voorhoofd en hoewel zijn gezicht nat was van de regen, zag Joanna dat hij huilde. Het enige geluid was het ratelen van de regen op het koetswerk van de auto’s. In het donker in de schaduw konden ze elkaar nauwelijks zien.

‘Mijn vader kan soms nogal ... hard zijn,’ zei Joanna uiteindelijk. ‘Je mag het hem niet kwalijk nemen. Het leven heeft hem nu eenmaal zo gemaakt.’

In het donker zag ze Maikel opkijken. Zijn ogen blonken.
‘Oma en opa hebben me niet verwend,’ zei hij met een gebroken stemmetje. ‘Laat me gewoon met rust!’

‘Ga dan op zijn minst ergens onder staan. Straks krijg je nog een longontsteking!’

Even bleef het stil, maar toen klonk er plots gegrinnik.

‘Je klinkt als mijn oma.’

In het donker vonden hun handen elkaar en hun vingers verstrengelden zich. Maikel wilde iets zeggen; iets dat hij al een poos bewaarde voor een speciaal, intiem moment. Een moment dat ze allebei alleen waren en hij eindelijk kon zeggen wat hij echt voelde.

Maar Joanna liet plots zijn hand los en snoof alert de lucht.

Nu rook Maikel het ook. Een stank van rot bloed was bijna ongemerkt op het pleintje komen opzetten. Een stank die zelfs de regen niet kon wegwassen. Joanna pakte opnieuw Maikels hand vast – hard en pijnlijk deze keer – en trok hem achter de auto die naast het busje stond.

Maikel hoefde niet te vragen wat er scheelde.

‘Daar!’ fluisterde Joanna terwijl ze door de ramen van de auto naar de kroeg aan de overkant gluurde. Bijna ongemerkt waren twee mannen het plein op gekomen. Ze waren allebei gekleed in een donkerbruine regenjas en droegen elk een zonnebril, hoewel het donker was. Maikel wist wat ze waren, maar het verbaasde hem vooral om hier vampiers tegen het lijf te lopen. Was het toeval? Of waren ze hen misschien gevolgd?

De vampiers leken hen niet opgemerkt te hebben en gingen de kroeg binnen.

‘Papa!’ realiseerde Joanna zich. Ze sprong overeind en Maikel liep achter haar aan, het pleintje over naar de kroeg.

Victors eetlust zou hem prompt vergaan zijn als hij niet al klaar was geweest met eten. De geur van rot bloed hing plotseling zwaar en verstikkend in de kroeg. Zijn blik viel op de twee mannen in hun regenjas die net binnen waren gekomen. Wat deden vampiers in een café? Die aten of dronken toch geen menselijk voedsel? Enkel bloed konden ze verdragen – bij voorkeur menselijk bloed en het liefst zo jong en vers mogelijk. Victor vloekte binnensmonds, terwijl hij zijn mond afveegde met zijn servet.

De twee mannen gingen aan een leeg tafeltje zitten. De waardin begroette hen vriendelijk en kwam naar hun tafeltje met de kleverige menukaarten. De mannen lieten de kaarten echter dicht en Victor zag hun ogen nu en dan zijn kant op kijken.

De deur van de kroeg ging opnieuw open en Maikel en Joanna kwamen binnen. Ze gedroegen zich zo onopvallend mogelijk, zoals Victor hen geleerd had, en gingen weer bij hem aan tafel zitten.

‘Kijk niet achterom!’ siste Victor tussen zijn tanden.

‘We weten het, papa,’ antwoordde Joanna. ‘We hebben ook een neus hoor!’

‘We mogen vooral niet laten merken dat we hen gezien hebben.’

‘Denk je dat ze naar ons op zoek zijn?’ vroeg Joanna.

‘Op dit moment denk ik een heleboel dingen.’

‘Het zijn er maar twee,’ fluisterde Maikel. ‘Die hebben we zo om zeep geholpen.’

Victor gaf hem een strenge blik, waardoor Maikel zich op slag weer rot voelde.

‘Laat die twee aan mij over, Maikel. Het is veel te riskant op een openbare plek. Joanna, geef me je haarpin!’

Joanna maakte haar zilveren haarpin los, zodat haar ravenzwarte lokken over haar schouders vielen. Maikel betrapte zich erop dat hij haar met open mond aanstaarde en klemde snel zijn lippen opeen.

Victor schoof de laatste stukjes zwartgeblakerd vlees van de houten spies in zijn bord en vlot als een goochelaar schoof hij de houten pin in zijn mouw. Joanna’s zilveren haarpin verdween in zijn andere mouw. Vervolgens pakte hij zijn portefeuille en legde het geld voor de maaltijd op tafel. Daarna schoof hij zijn stoel achteruit en met Maikel en Joanna achter zich aan liep hij de kroeg door, recht naar de tafel waar de twee mannen in het zwart met elkaar aan het praten waren.

De stank was niet te harden, maar de drie tooghangers merkten het niet en dronken lachend van hun biertjes. Alleen halfbloeden kunnen vampiers ruiken. Victor wachtte even tot de waardin weer de keuken binnen was en terwijl Maikel en Joanna zich naar de deur haastten, bleef hij bij het tafeltje met de twee vampiers staan. Hij zette zijn beste glimlach op.

‘Verzeihung, Herren. Können sie mich vielleicht helfen?’

De mannen keken op en Victor zag een flits van herkenning in hun gezichten. In een snelle beweging had hij Joanna’s zilveren haarpin in zijn linker en de houten vleesspies in zijn rechterhand. De vampiers wilden overeind komen, maar Victor was bliksemsnel. Joanna’s haarpin plantte hij diep in het oor van de linker vampier, terwijl hij de vleesspies door het strottenhoofd van de rechter ramde.

De mannen zakten voorover op de tafel. Bijna gelijktijdig werd hun huid grijs en korrelig, als een stuk hout dat door het vuur was verteerd. Hun lichamen vielen uiteen en hun kleren vielen op de grond. Op de tafel, tussen twee hoopjes as, bleven alleen twee zonnebrillen achter.

Maikel en Joanna waren bij de deur blijven wachten en bij het buitengaan, drukte Victor zijn dochter haar zilveren haarpin in haar hand. Maikel kreeg een knipoogje. Het was het aardigste gebaar van Victor sinds hun vertrek uit Brussel.

De waardin kwam met haar notaboekje bij het tafeltje en keek verbaasd naar de lege stoelen. Toen zag ze de as en de kleren. Buiten konden Victor, Maikel en Joanna haar hoge gil horen. Victor startte de motor en in de striemende regen reden ze het dorp uit.

2

Terwijl hij alleen op zijn bed zat in de hotelkamer in het centrum van Keulen, spookten de sombere gedachten door Maikels hoofd als een slechte song die hardnekkig bleef hangen. Ze verbleven in Hotel Cologne, genoemd naar het bekende reukwater uit de stad. Maikel vond de naam niet echt passend. De kamer rook naar goedkoop schoonmaakmiddel en leek zo afgedragen als Victors kleren. Op de vloer lag kamerbreed roze tapijt en de muren waren bedekt onder een gelig bloemetjesbehang dat er op zijn minst al dertig jaar tegen plakte. De meubeltjes dateerden uit de jaren zeventig en boven het bed hing een kitscherig landschapsschilderijtje met groene heuvels en een boerderij.

Is dat nu mijn toekomst, bedacht Maikel. Ondergedoken leven als een vluchteling in muffe hotelkamers? Eten in cafés, snackbars en wegrestaurants? Jagen en gejaagd worden? Voor de zoveelste keer opende hij het kistje van zijn vader en haalde er de opgevouwen plattegrond uit.

Maikel was er rotsvast van overtuigd dat het een eerste puzzelstuk was; een aanzet naar antwoorden op de vele vragen waar hij mee zat. Alleen wist hij niet waar hij moest beginnen. De informatie was zo karig dat zelfs zijn vriend

Siebe met zijn schier oneindige kennis niet kon ontcijferen waar de locatie op de plattegrond zich precies bevond.

Maikel pakte zijn telefoon, zette zijn headphones op en tikte het muziekoontje aan. Zweverige synthesizertonen en een warme stem brachten weer rust in zijn hoofd. Terwijl hij zich languit op het bed liet zakken zag hij in zijn ooghoek de deur van de hotelkamer opengaan.

Victor dumpte de keycard op het tafeltje.

Maikel legde verstoord zijn muziek het zwijgen op en zette zijn headphones af.

‘Nog nooit van kloppen gehoord?’

‘Ik heb geklopt,’ antwoordde Victor bits. ‘Met dat ding op je oren zou je het zelfs niet eens horen als er een vampier in je kamer was ...’

‘Ik zou hem ruiken!’

‘Maikel heeft gelijk, papa,’ zei Joanna, die achter haar vader de kamer was binnengekomen. ‘Halfbloeden kunnen altijd beter op hun neus vertrouwen dan op hun oren.’

Victor trok zijn lange jas uit en hing hem over de stoel naast zijn bed.

‘Tja, luisteren is inderdaad niet jullie sterkste kant.’

Joanna liet zich naast Maikel op het bed vallen, zodat hij even mee opveerde met de matras.

‘Denk je dat we hier veilig zijn?’ vroeg Maikel. ‘Grote stad, veel mensen, veel licht ...’

Victor keek hem amper aan.

‘Was je in Brussel veilig?’

Maikel zweeg. Nee, in Brussel hadden ze net ontzettend veel gevaar gelopen en dat zou in een grote stad als Keulen niet anders zijn. Maikel wist wat Victor dwarszat. De vampiers die plots waren opgedoken in dat kleine cafeetje

over de grens. Nadat ze in Brussel hadden afgerekend met Dury en zijn bende monsters, had Maikel stilletjes gehoopt dat het nu allemaal voorbij zou zijn, maar dat was het allesbehalve. Meer nog, het was nog maar net begonnen ...

‘We zijn toch al vaker vampiers *per ongeluk* tegen het lijf gelopen?’ zei Joanna, doelend op hun ontmoeting eerder die avond.

‘Deze keer was het niet *per ongeluk*,’ antwoordde Victor. ‘Op onze route, in een onooglijk boerengat en *nét* in het café waar we wat willen eten?’ Hij draaide zich om zodat hij Maikel en Joanna aankeek. ‘Vampiers vermijden normaal gezien ieder contact met mensen, tenzij ze honger hebben of omdat ze zaken willen doen die het daglicht niet kan verdragen. Die twee waren op zoek en ik vertrouw het allerminst.’

‘Misschien heeft het te maken met dat kistje van mijn vader?’ vroeg Maikel.

Victor keek hem indringend aan. ‘Misschien. Maar er zit niets in dat voor vampiers van waarde is. Behalve een stuk van een obscure plattegrond.’

‘En die man die ons zou kunnen helpen?’ vroeg Maikel. ‘Daarom zijn we toch hier?’

Victor knikte. ‘Professor Oberhausen kan ons *misschien* helpen,’ benadrukte hij. ‘We hebben zo meteen afgesproken in het centrum. Hopelijk kan hij ons wat meer vertellen.’

Joanna veerde overeind. ‘Super! Dan gaan Maikel en ik ondertussen de stad verkennen!’ Hierop pakte ze Maikels hand vast en trok hem van het bed. Maikel moest onvrijwillig glimlachen bij Joanna’s ongebreidelde enthousiasme. Victor keek de twee tieners echter streng aan.

‘Het is kwart voor elf!’

Joanna gaf haar vader een meewarige blik. 'Het is niet dat we morgen naar school moeten ...'

'Wat heb ik je verteld over opvallen? Kinderen horen op dit uur niet alleen op straat rond te hangen! Het doet er niet toe dat ze halfbloeden zijn. Ik wil geen gedoe met de politie.'

Joanna kruiste mokkend haar armen en ging op de vensterbank zitten. Beneden op straat liepen de mensen voorbij en was het gezellig druk in de cafés en restaurants.

Victor trok zijn lange zwarte jas aan en stak een waarschuwende vinger omhoog.

'Ik meen het! Jullie kunnen maar beter hier zijn als ik terugkeer!'

'Ja papa,' antwoordde Joanna.

Haar vader bleef haar echter dwingend aankijken.

'Ik beloof het!' voegde ze eraan toe en rolde daarbij veelzeggend met haar ogen.

Victor knikte tevreden en ging toen de kamer uit.

Zodra de deur van de hotelkamer in het slot viel, sprong Joanna van de vensterbank, dook op het bed en pinde Maikel speels tegen het kussen.

'En nu geen gepieker meer, mijnheer Dalca. Tijd voor *fun*!'

'Lamelos!' kreunde Maikel, maar hij kon zich amper verweren onder Joanna's ijzeren houdgreep. Zelfs naar halfbloednormen was ze behoorlijk sterk. Haar lange haren hingen langs haar gezicht en Maikel kon zijn blik maar met moeite wegtrekken van de breed openhangende kraag van haar shirt, waarin het zwarte van haar beha nog net zichtbaar was. Er viel een stilte tussen hen die veel te lang duurde. Alsof ze allebei afwachtten wie de moed zou hebben om als eerste te reageren.

Met een plotse heupbeweging worstelde Maikel haar van zich af en Joanna viel met een verrast gilletje op het roze tapijt. Maikel was meteen als een tijger bovenop haar. Ze hijgden allebei van de inspanning. Opnieuw die stilte. Hun blikken verstrengelden intens in elkaar.

Een diep, hongerig geknor uit Joanna's buik doorbrak de gespannen stilte en ze barstten allebei in lachen uit.

Maikel liet Joanna los en ging hikkend naast haar op het muffe hotelkamertapijt zitten.

'Kom,' giechelde Joanna, terwijl ze ging staan, 'we gaan wat te eten zoeken voordat onze buikmonsters het te bont maken.'

'Maar je vader zei toch ...'

'Mijn vader zei dat we hier moeten zijn als hij terugkeert en dat heb ik hem ook beloofd. We moeten dus alleen zorgen dat we op tijd weer op de kamer zijn.'

Maikel grinnikte. Het herinnerde hem aan de smoesjes die hij voor oma en opa verzond als hij er met zijn beste vrienden Siebe en Naïm tussenuit wilde knippen.

In de straten van Keulen leken licht en duisternis liefdevol verenigd. Achter de ramen van de restaurants lonkte gastvrije warmte. Het stemde Maikel weemoedig, al die families en vrienden die achter de ramen een maaltijd en verhalen deelden. Het was iets dat hij al lang niet meer ervaren had. Joanna zag dat Maikel in gedachten verzonken was. Net zoals hij voelde ze mensen heel goed aan en ze realiseerde zich dat er dringend wat moest gebeuren. Maikel leek soms zo ver weg dat ze bang was dat ze hem nooit meer zou kunnen bereiken. Joanna versnelde haar tred.

‘Kom ik weet iets leuks, niet zo ver hier vandaan!’

‘Als het nog open is op dit uur,’ opperde Maikel.

‘Tuurlijk! Kijk maar eens om je heen!’

Het viel Maikel inderdaad op dat het om elf uur ’s avonds nog zo druk was. De stad bruiste van het volk.

‘Het is vanavond *“Die lange Nacht der Museen”*. De musea van Keulen zijn vandaag de hele nacht open!’ Joanna slaakte een vreugdekreetje en tolde dansend rond.

Maikel vond het toch maar vreemd dat mensen in het holst van de nacht naar een museum zouden willen gaan. Siebe zou dit ook geweldig vinden, maar die was in Brussel achtergebleven, ver weg van hier. Tja, als hij Joanna er een plezier mee kon doen, waarom ook niet.

‘Kom! Ik trakteer op chocoladetaart in het Chocolademuseum. Zalig!’ Joanna’s enthousiasme werkte aanstekelijk en Maikel had nu geen moeite meer om haar snelle tred bij te houden. Toen ze het *Duftmuseum* voorbij liepen moesten ze allebei tegelijkertijd hard niezen. Verschillende geuren drongen hun neusgaten binnen. Eén van die geuren bespeelde een pijnlijke snaar in Maikel.

‘*Duft* is het Duits voor geur,’ legde Joanna uit. ‘Dat is het geurenmuseum. Wist je dat Eau de Cologne eigenlijk het mooie woord is voor *Keuls water*?’

Nu begreep Maikel wat hem zo van streek maakte. Oma gebruikte vaak Eau de Cologne en de geur was voor hem onlosmakelijk verbonden met kussen en knuffels en de warmte van thuis, een geur die hier extra geconcentreerd als een mist uit de ramen sijpelde.

‘Laten we hier weggaan, Joanna,’ zei hij zacht.

Joanna realiseerde zich dat Maikel van streek was. Ze haakte haar arm in zijn arm en trok hem mee.

De lichtjes van de stad en van de schepen weerkaatsten op het water van de Rijn, als een zachte sterrendeken. Toen Maikel en Joanna onder de Deutzer Brücke door liepen, zagen ze het Chocolademuseum liggen als een immens schip in het midden van de Rijn.

Kauwend op het chocolaatje dat ze bij hun toegangsticket gekregen hadden, liep Maikel achter Joanna het museum binnen. In grote zalen vertelden schermen en installaties de geschiedenis van chocolade. Er was een hele chocoladefabriek ondergebracht, waar je stap voor stap kon zien hoe de chocolaatjes gemaakt werden die je bij de ingang kreeg en tot slot werden de bezoekers verwelkomd in de chocoladebar. De sterke geur van cacaobonen drong diep in Maikels neusgaten. Het was een heerlijke, opwekkende geur, maar Maikel had niet echt honger en koos voor chocolademelk met slagroom. Joanna koos voor een groot stuk chocoladetaart dat ze met veel plezier sopte in haar caffè latte. Als een drug leek het Maikel wat op te fleuren.

‘Mmm lekker!’ gromde Joanna.

‘Ja, ziet er lekker uit zoals jij het opvreet.’ Maikel keek Joanna plagend aan.

Ze glimlachte verlegen terwijl er stukjes van haar taart brokkelden in de wit gekroonde koffie. Maikel bleef haar aanstaren, alsof hij zelf ook opging in haar gulzigheid.

‘Ik word niet dik,’ zei Joanna plots.

‘Euh, dat zeg ik toch niet.’

‘Mijn oma kon alles eten wat ze wilde en ze is haar hele leven graatmager gebleven. En dat heb ik van haar geërfd.’

Maikel beseftte dat hij op gevaarlijk terrein was en beter niet dieper op haar eetlust inging.

Voor hem deed Joanna's figuur er niet toe. Hij vond haar hoe dan ook leuk. Haar diepe groenblauwe ogen waarin je kon verdrinken, haar opgeknoopte donkere haren, haar eerlijke rechttoe, rechtaan antwoorden, haar immense vermogen om zich in te leven in anderen ... en in hem. Dat raakte hem pas echt. En ja, misschien was hij wel een beetje verliefd, maar hij zou nog liever alleen staan tegenover een heel leger vampiers dan haar dit te moeten bekennen.

Maikel vermoedde ook niet dat hij hetzelfde gestel had als Joanna en haar grootmoeder en at alleen maar het kleine stukje chocoladetaart dat Joanna hem op haar vork toestopte. Als vampierenjager was het belangrijk om fit te blijven.

Plots voelde hij een discrete schop tegen zijn voet. Joanna wenkte subtiel met haar ogen. Hij volgde haar blik en zag niet ver van hun tafeltje een man zitten. Hij was alleen, droeg een lange donkere mantel en leek verdiept in de menukaart. Joanna hield hem discreet in het oog.

‘Niet omkijken, doe zo onopvallend mogelijk.’

‘Wat is er?’

‘Die man schuin achter jou zit al een tijdje naar ons te kijken.’

‘Naar jou zeker,’ grinnikte Maikel. ‘Zoals jij tekeer gaat met die chocoladetaart.’ Hij wees naar Joanna's wang, waar een bruine veeg was achtergebleven.

Joanna kreeg een kleur en veegde snel met haar hand over haar wang ... Opnieuw ging haar blik naar die vreemde man.

‘Er is iets niet pluis met die kerel.’

Maikel kon zich nu niet langer bedwingen en draaide zich om, om hem beter te kunnen zien. De man keek hem recht

in de ogen, alsof hij hem iets wilde vertellen. Maikel keek snel weer weg.

‘Shit, je hebt gelijk, maar ik ruik ...’

‘... niks,’ vulde Joanna aan. ‘Geen wonder met al die geuren hier. En toch ... Hij geeft me de kriebels ...’

‘Dan zijn we hier weg,’ besloot Maikel en hij stond resoluut op. Joanna volgde Maikel gedwee, terwijl ze af en toe schichtig achterom keek. De man was misschien geen vampier, maar vast een bloedslaaf die hen bespioneerde. Met hun tweetjes konden ze de man wel aan, maar Maikel had nu geen zin in confrontaties. Gunden ze hem dan geen moment rust?

Joanna en Maikel haastten zich het museum uit en liepen even later door de drukste straten terug naar het hotel. In een winkelstraat, bij het donkere uitstalraam van een boekwinkel, hielden ze halt en keken in de spiegeling van het glas. Er ging een schok door hen heen toen ze de man met de zwarte mantel aan de overkant van de straat zagen staan. Het leek alsof hij hen wenkte, alsof hij contact zocht. Een oud dametje met een chihuahua wandelde tussen hen in en de man draaide zich snel om. Maikel en Joanna schrokken toen een dierlijke stank hun maag deed keren.

‘Het is toch een vampier!’ siste Maikel tussen zijn tanden. Joanna knikte. Nu de geur van chocolade verdwenen was, konden ze het veel duidelijker ruiken.

Zonder een woord griste Joanna Maikel mee bij zijn jas. Ze waren vlakbij de Dom en het was niet zo ver meer naar het hotel.

‘Hier in!’ fluisterde Joanna en glipte met Maikel door de glazen deuren het eerste het beste museumgebouw binnen.

‘Het hotel is hier vlakbij!’ protesteerde Maikel.

‘Reden te meer voor die kerel om ons zo snel mogelijk te grazen te nemen!’ fluisterde Joanna. ‘Zo’n museum heeft camera’s, bewakers, bezoekers, ... Hier zijn we veilig.’

‘Slim!’

Het was een museum voor moderne kunst. De bekendste waren werken van Duitse expressionisten; schreeuwerige mensen in felle kleuren. Voor een schilderij met een vrouw met ontblote borsten bleef Maikel even stilstaan. Dat kwam je altijd wel ergens in een museum tegen, bedacht hij. En toch vond hij het oneindig veel mooier dan het bloot dat je met enkele muisklikken op het internet kon vinden.

‘Hij is binnen!’ fluisterde Joanna in zijn oor, zodat Maikel zijn ogen wegtrok van het bloteborstenschilderij. Hij snoof de lucht. Een zurige stank walmdde door de zalen van het museum. Het was echter niet de stank van rot bloed, die eigen was aan vampiers, maar eerder een aardse, dierlijke geur die Maikel nog het best kon vergelijken met de stank van een natte hond. Joanna trok hem mee en ze verstopten zich achter een hoek van de zaal. De man met de zwarte jas liep langs de schilderijen. Hij had geen enkele aandacht voor de kunstwerken. Hij keek nauwlettend in het rond en was duidelijk op zoek. Maikel en Joanna wisten precies naar wie.

‘Misschien moeten we met hem praten?’ opperde Joanna, terwijl ze over haar zilveren haarpin streekte.

Maikel schudde heftig van niet.

‘Waarom?’

‘Als hij ons wilde aanvallen, zou hij ons niet zo opvallend volgen,’ verduidelijkte Joanna.

Maikel stak zijn hand in zijn jaszak en vond de vertrouwde houten greep van zijn katapult. De zilveren kogeltjes zaten in de andere zak, rond en groot als knikkers die jongere